

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 16.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1485** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

С Решение № 1351/02.02.2021г., постановено по адм.д.№ 10758/2020г. по описа на Върховния административен съд, по реда на инстанционния контрол е обезсилено Решение № 3887/14.07.2020г., постановено по адм.д.№ 592/2019г., с което е обявена нищожността на Заповед № РД-09-129/21.05.1990г. на председателя на ОБНС - П. в частта й, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв.110 по плана на [населено място] и уличната регулация за находящата се пред парцела улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИХI-72 и УПИ X-72, всички от кв.112 като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на административния съд.

Задължителните указания по чл.224 АПК са при новото разглеждане на делото като ответник да бъде конституиран кмета на Район „П.“-СО, както и заинтересованите страни – собствениците на УПИ X-72, XI-72 и XII-71,72, кв.112 по плана на [населено място].

Съгласно писмо на главния архитект на Район „П.“-СО, собственик на УПИ X-72 е В. Б. И., на УПИ XI-72 – Ф. Б. С., а на УПИ XII-71,72 – Л. С. М., които са конституирани като заинтересовани страни по делото.

Другото указание по чл.224 АПК е при новото разглеждане на делото съдът да изясни предмета на оспорване като укаже на жалбоподателя да посочи обстоятелствата

поради които счита, че планът за регулация го засяга неблагоприятно, тъй като всички съображения в жалбата са свързани със спор за собственост между жалбоподателя и общината, а не с несъгласие с предвижданията на регулационния план. На тази база съдът да прецени правния интерес на жалбоподателя от оспорване на заповедта, като има предвид, че част от доводите относно наличие на предпоставките по чл.131, ал.2, т.2 ЗУТ засягат плана за застрояване, който не е оспорен. При преценка на правния интерес съдът да съобрази също, че с оспорената заповед предназначението на УПИ Х-72, кв.112 по плана [населено място], отреден за жилищна строителство, не се променя /заключение на вещото лице по изслушаната експертиза/, както и че промяната на предназначението на земеделска земя на неземеделски нужди се извършва по реда на чл.5 от Закона за опазване на обработваемата земя и пасищата /ЗООЗП отм./ съгласно чл.28, ред. ДВ бр. 48/1985г. ППЗТСУ /отм./.

В изпълнение на тези указания, адв.П., пълномощник на жалбоподателя, в съдебно заседание на 01.07.2021г. уточнява, че поддържа жалбата, така, както е депозирана, в т.ч. съображенията в нея за наличието на правен интерес от оспорването. Сочи, че жалбата е с искане за прогласяване нищожността на заповедта по отношение регулационния план за УПИ IX-2233, кв.110 по плана на [населено място] и по уличната регулация за находящата се пред парцела [улица] - 33 - 34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИ XI-72 и УПИ X-72, всички от кв.112 по плана на [населено място], Район „П.“.

В жалбата, иницираща съдебното производство, се излага, че жалбоподателят е собственик на ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 по КККР на [населено място] с площ от 3092 кв.м, съгласно констативен нотариален акт № 116/2015г. Същият имот е образуван с изменение на КККР със Заповед № 18-5357/23.04.2014г. на началника на СГКК-С. чрез обединение на ПИ със стар идентификатор 44063.6214.2301 /номер по предходен план 2301/, собственост на М. Д., съгласно нотариален акт № 23/1999г.; ПИ със стар идентификатор 44063.6214.4826 /предходен идентификатор 44063.6214.2233 и стар номер по предходен план 2233, кв.110, парцел IX/, собственост на М. Д., съгласно нотариален акт № 7/2014г.; ПИ със стар идентификатор 44063.6214.4749 /предходен идентификатор 44063.6214.2701 и стар номер по предходен план 2701/, собственост на М. Д., съгласно нотариален акт № 7/2014г.; ПИ със стар идентификатор 44063.6214.4826, съставляващ по предходен план част от имот пл.№ 2226, попадащи под проектирана, но нереализирана [улица]-34, собственост на М. Д. на основание нотариален акт № 78/23.07.2009г.

Посочената заповед на началника на СГКК-С. била обжалвана от кмета на Район „П.“-СО със съображения, че имотът, попадащ под нереализираната улица е общинска собственост от момента на влизане в сила на регулационния план за тупика – [улица]-34, утвърден с обжалваната Заповед № РД-09-129/21.05.1990г. на председателя на ОбНС П..

С влязло в сила Определение № 4303/06.04.2017г., постановено по адм.д. № 3386/2017г. на ВАС е потвърдено Определение № 334/17.01.2017г., постановено по адм.д. № 8815/2016г. по описа на Административен съд София-град като е установено, че по действащия регулационен план, одобрен през 1990г., процесният имот е отреден за второстепенна улица, но съгласно чл.110, ал.1 З. /отм./ отчуждително действие са имали само дворищнорегулационните планове, докато за реализиране на останалите предвидени с плана мероприятия е следвало да се проведе отчуждителна процедура по Глава трета. На следващо място със съдебния акт се сочи,

че е установено, че улицата представлява обществено мероприятие по см. на чл.63, ал.1, т.1 З. /отм./, поради което за придобиването ѝ от СО е била необходима именно отчуждителна процедура, каквато не е провеждана, поради което М. Д. се легитимира като собственик на имота с нотариалния акт от 2009г.

С жалбата също така се твърди, че до одобряването на регулационния план от 1990г. действащ регулационен план е бил този, одобрен със Заповед № 283/18.08.1965г., съгласно който обаче терените, предмет на жалбата, не са били включени в регулация. С одобряването на процесния план върху имота, собственост на М. Д. с идентификатор 44063.6214.4756 бил проектиран УПИ IX-2233, кв.110 по плана на [населено място] и улична регулация за находящата се пред парцела [улица].т.33.о.т.34 вкл. Около 200 кв.м от имота му попадали в УПИ XII-71,72 и незначителни квадратури в УПИ XI-72 и УПИ X-72. Предвид това се обосновава допустимост на жалбата по чл.131, ал.2, т.1 ЗУТ.

Допустимост на жалбата по отношение на УПИ XII-71,72, XI-72 и X-72, кв.112 се обосновава и на още две основания:

На първо място се сочи, че при създаването на посочените урегулирани поземлени имоти, за да се осигури за тях лице към улица, теренът под улицата-тупик, собственост на жалбоподателя, се предвижда за отреждане като улица. Предвид това се твърди допустимост на оспорването по отношение на посочените УПИ по чл.131, ал.2, т.2, предл.2-ро ЗУТ – съседен имот, по отношение на който се предвижда промяна в застрояването /редакция ДВ, бр.96/01.12.2017г., бел.съд./.

Второто основание, поради което оспорващият счита жалбата си за допустима по отношение на посочените УПИ е това, че планът, одобрен с процесната заповед предвижда промяна в предназначението на терените под тези парцели, т.е. обосновава допустимост по чл.131, ал.2, т.4 ЗУТ.

По отношение основателността на оспорването мотивира, че оспорената заповед е издадена от орган, който не притежава материалната компетентност за това. Соочи, че разпоредбата, уреждаща компетентния да одобрява планове от категорията на оспорения – чл.74, ал.1 ППЗТСУ /отм./, предвижда, че това следва да е председателят на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет. С протокол № 7/1988г. били предоставени права в областта на териториалното и селищно устройство на органи на СНС, общинските съвети, Столичния изпълнителен комитет, главния архитект. Функциите по чл.74, ал.1 ППЗТСУ /отм./ за одобряване на планове били предоставени на председателите на определени Общински народни съвети, сред които не е П..

На следващо място е мотивирано, че не е спазена процедурата по издаване на акта, а е създадена привидност за това.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане за обявяване нищожността на Заповед № РД-09-129/21.05.1990г. на председателя на ОбНС – П. в частта ѝ, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв.110 по плана за [населено място] и улична регулация за находящата се пред парцела [улица] – о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИ XI-72 и УПИ X-72, всички от кв.112 по плана на [населено място], Район „П.“-СО, се поддържа чрез адв.П., който претендира за присъждане на направените по производството разноски по представен списък. Допълнителни съображения излага в писмена защита.

Ответникът по оспорването – кметът на Район „П.“-СО, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В писмено становище обосновава възражение за недопустимост на оспорването с твърдение, че оспорената

заповед не представлява неблагоприятен за оспорващия акт като всички негови възражения са свързани със спор за материално право.

Заинтересованите страни В. Б. И. и Ф. Б. С. чрез адв.К. изразяват становище за недопустимост на оспорването поради липса на правен интерес. По същество намират жалбата за неоснователна. Претендират присъждане на разноските по производството. Подробни съображения са изложени в писмена защита.

Заинтересованата страна Л. С. М. чрез адв.М. в съдебно заседание моли за прекратяване на производството с оглед отменителното решение на ВАС и с оглед изложените основания за прогласяване нищожността на плана. Твърди, че се касае за спор за собственост, поради което жалбоподателят няма правен интерес от воденето на настоящото дело. В условията на евентуалност се твърди неоснователност на жалбата, поради липса на съгласие по чл.15 и чл.16 ЗУТ от страна на М. и от останалите лица. Претендира сторените по делото разноси, по представен списък.

Заинтересованата страна Р. Е. Ш. чрез адв.Д. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде оставена без разглеждане, тъй като не е установен безспорно правния интерес на жалбоподателя, както са дадени указания от ВАС за искане за частично прогласяване на нищожност на оспорения административен акт. Самият жалбоподател се ползвал от оспорения акт като е извършвал сделки с регулирани имоти, притежавал е застроен имот, извършвани са и процедури за частично изменение на този план, с оглед което счита, че той няма никакъв правен интерес към настоящия момент от прогласяване на нищожност на оспорения акт. Претендира направените разноси по представен списък.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становищата на страните и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят М. Д., с нотариален акт за собственост върху недвижим имот № 116, том I, рег.№ 2155, дело № 91/2015г., се легитимира като собственик на поземлен имот с идентификатор 44063.6214.4756 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед № РД-18-46/18.08.2014г. на изпълнителния директор на АГКК с площ от 3092 кв.м, стар идентификатор 44063.6214.2301, 44063.6214.4749, 44063.6222.4043, 44063.6222.4862, с номер по предходен план 2301, 2701, 2233. Имотите, обединени в един общ поземлен имот с идентификатор 44063.6214.4756, съгласно представените на л.15 и сл. от адм.д.№ 592/2019г. нотариални актове са закупени през 1999г., 2014г. и 2009г.

Съгласно удостоверение изх.№ 9400-968/02.05.2021г., издадено от кмета на Район „П.“-СО /л.24 по адм.д.№ 592/2019г./ ПИ с идентификатор 44063.6222.4043 от КК на [населено място] попада върху част от [улица] като няма данни за провеждана отчуждителна процедура и за съставен АОС. По отношение на ПИ с идентификатор 44063.6222.4043 ПУП не е приложен по см. на § 22, т.1 ЗР ЗУТ.

С Определение № 4303/06.04.2017г., постановено по адм.д. № 3386/2017г. на ВАС е потвърдено Определение № 334/17.01.2017г., постановено по адм.д. № 8815/2014г. по описа на Административен съд София-град, с което е оставена без разглеждане жалба на кмета на Столична община – Район „П.“ срещу Заповед № КД-18-5337/23.04.2014г. на началника на Служба по геодезия, картография и кадастър, [населено място] и е

прекратено производството по делото. С посочената заповед на основание чл.54, ал.1 и чл.51 от Закона за кадастъра и имотния регистър и чл.57, т.1 и чл.59, ал.1, т.5 от Наредба № 3/2005г. и Заповед № РД-13-252/30.09.2013г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, във връзка със заявление вх. № 01-54898-27.03.2014г. на М. Д. Д. и приложените към него документи, определени, съгласно чл.58, ал.3 и ал.5 от Наредба № 3/28.04.2005г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри е одобрено изменение в кадастрална карта и кадастрални регистри на [населено място], ЕКАТТЕ 44063, общ. Столична, одобрена със Заповед № РД-18-46 на изпълнителния директор на АГКК, състоящо се в следното: съединяване на поземлени имоти №№ 44063.6222.4826; 44063.6222.4043; 44063.6214.4749 и 44063.6214.2301 по искане от собственика М. Д. Д.. За да постанови прекратителното определение съдът е приел, че Столична община, предвид недоказаността на правото ѝ на собственост или на други вещни права, върху поземлен имот с идентификатор 44063.6222.4043, не попада в кръга на лицата по § 1, т.13 от ДР на ЗКИР и не е "заинтересовано лице" по смисъла на тази разпоредба, което би обусловило наличието на правен интерес от оспорване на заповедта, на основание чл.54, ал.6 ЗКИР.

Видно от мотивите на потвърждаващото определение Определение № 4303/06.04.2017г., постановено по адм.д. № 3386/2017г. на ВАС, касационната инстанция приема, че предвидената по действащата регулация, одобрена с процесната заповед от 1990г., второстепенна улица не е реализирана, ПИ с идентификатор 44063.6222.4043 на място представлява площ, покрита с трайна настилка и се ползва за достъп до имотите, които обслужва. Посочено е, че съгласно чл.110, ал.1 З. /отм./ отчуждително действие има само дворищнорегулационния план. За реализиране на останалите мероприятия по плана този закон е предвиждал провеждане на отчуждителна процедура по Глава пета. Улицата представлява обществено мероприятие по смисъла на чл.63, ал.1, т.1 З. /отм./ и при реализирането е било необходимо провеждане на производство по отчуждаване на основание чл.101 от Закона за собствеността /ЗС/, ред. ДВ, бр. 31/1990г. в сила към датата на одобряване на ЗРП, респ. по реда на Глава трета от Закона за общинската собственост /ЗОС/ съгласно редакцията на текста, обн. ДВ, бр.33/1996г. Фактът на непроведена отчуждителна процедура по отношение на имота, обосновава извода, че този имот, независимо от отреждането му по плана за улица, не е преминал в собственост на общината и като негов собственик се легитимира единствено заявителят по преписката Д.. Без значение е фактическото състояние на имота и дали се ползва за достъп до съседните имоти. Предвижданията на действащите регулационни планове за отреждане на имоти за улици или други общински мероприятия, без провеждане на процедура по отчуждаване на тези имоти, не правят общината собственик или носител на вещно право.

С оспорената заповед от председателя на ИК на ОБНС „П.“ на основание чл.74, ал.1 ППЗТСУ, протокол 7, статия 20 от 09.05.1988г. на ИК на СНС и във връзка с Решение № К-5/19.06.1989г. на Комисията по земята при МС, е одобрен застроителен и регулационен план на [населено място] по червените и сините линии и цифри, заедно с нанесените с обратен цвят корекции. Заповедта е обнародвана в ДВ, бр.57/17.07.1990г.

От приетото заключение на съдебно-техническа експертиза се установява, че предходният регулационен план за района, в който попада имотът на жалбоподателя,

е този, одобрен през 1965г. В този план е нанесена регулационната граница на [населено място] във вида ѝ преди да бъде одобрен регулационният план от 1990г., а в кадастралната основа на плана са нанесени границите на имотите извън регулационния план. Процесните имоти, вкл. този на жалбоподателя, попадат върху земеделски земи – ниви и ливади.

Имотът на жалбоподателя е нанесен в действащата кадастрална карта като ПИ с идентификатор 44063.6214.4756, получен от обединяването на закупените от него с три нотариални акта четири имота.

На скица – приложение № 1 към заключението със зелен цвят и зелена плътна щриховка е показан ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 по действащата кадастрална карта като върху кадастралната карта са нанесени границите на УПИ IX-2233, [улица]-34 вкл., УПИ XII-71,72, УПИ XI-72 и УПИ X-72, кв.112 /с уточнението, направено в съдебно заседание на 07.10.2021г., че всички имоти попадат в кв.112/, границите на които са в съответствие с одобрения с оспорената заповед регулационен и застроителен план. Видно от Приложение № 1 към заключението, УПИ IX-2233, кв.112 попада върху ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 с цялата си площ в размер на 525 кв.м, показани с кафяв цвят; [улица]-34 вкл. попада върху ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 с площ от 284 кв.м, показани с червен цвят; УПИ XII-71,72 попада върху ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 с площ от 206 кв.м, показани с жълт цвят; УПИ XI-72 попада върху ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 с площ от 3 кв.м, показани с жълт цвят; УПИ X-72 попада върху ПИ с идентификатор 44063.6214.4756 с площ от 12 кв.м, показани с жълт цвят.

По действащия Общ устройствен план, одобрен след издаването на оспорената заповед, улицата – тупик, УПИ XII-71,72, УПИ XI-72 и УПИ X-72, кв.112 попадат в зона „Жм“ – жилищна зона с преобладаващо малкоетажно застрояване – височина до 10м /т.4 от Приложението към чл.3, ал.2 ЗУЗСО/. Улицата – тупик, УПИ XII-71,72, УПИ XI-72 и УПИ X-72, кв.112 преди издаването на оспорената заповед са били извън регулация и са представлявали земеделска земя.

В съдебно заседание на 07.10.2021г. е разпитано повторно вещото лице, изготвило заключението по съдебно-техническата експертиза, прието при първото разглеждане на делото от административния съд. От обясненията на вещото лице се установява, че при изготвяне на заключението не е съобразило, че със Заповед № РД-02-218/16.12.1986г. на председателя на Комитета по териториално и селищно устройство при МС е одобрен териториално устройствен план на вилния отдих на територията на СНС, в който план попадат и имотите на страните по настоящото дело – на жалбоподателя и на заинтересованите страни, който план е одобрен на основание § 84 от ПР ППЗТСУ и съгласно който тези територии не са земеделска земя, тъй като не е бил наличен в архива на Н., където се съхраняват устройствените планове. Ако не се взема предвид процесната регулация имотите на заинтересованите страни без парцел X са били със статут на земеделска земя и са били неурегулирани. По отношение на УПИ X вещото лице е констатирало, че там има застройка на жилищна сграда и по тази причина е приела, че той не е земеделска земя. В имота на

жалбоподателя сочи, че също има застрояване. Процесният план от 1990г. е първа регулация за имота на жалбоподателя. УПИ IX-2233 попада в кв.112, а не в кв.110, както е записано в заключението.

По делото е приет като доказателство Протокол № 23/22.05.1990г. от заседание на ИК на ОБНС „П.“. От този протокол се установява, че към посочената дата председател на ИК на ОБНС „П.“ е Д. Р., подписал оспорената заповед.

От доказателствата, съдържащи се в адм.д. № 7114/2014г. по описа на Административен съд София-град, прието за послужване по настоящото дело, се установява, че със Заповед № Р-96/18.10.1990г. на председателя на Министерския съвет, на основание § 2 от Закона за изменение и допълнение на Закона за народните съвети са назначени временни общински изпълнителни комитети в [населено място]. Съгласно посочената разпоредба /нова, приета с изменение на закона обнародвано в ДВ, бр.72 от 1990г./, съставът на временните областни и общински изпълнителни комитети се назначава и освобождава от председателя на Министерския съвет след консултации с политическите сили, представени във Великото Народно събрание, а съставът на временните изпълнителни управи на кметствата се назначава и освобождава от временните общински изпълнителни комитети след консултации с политическите сили по места. Назначаването на временните изпълнителни комитети и управи се извършва в едномесечен срок от влизане на Закона за изменение и допълнение на Закона за народните съвети от 31 август 1990 г. в сила.

Като доказателство по това дело е приет Протокол № 7/09.05.1988г., статия 20 /л.126 и сл. по дело № 7114/2014г./, видно от който с решение на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет по т.1 са предоставени функциите на председателя на ИК на СНС в областта на Т. на главния архитект на С., съгласно приложение № 1, на главния инженер на С., съгласно приложение № 2 и на председателите на ИК на ОБНС, съгласно приложение № 3. С решение по т.2 е одобрено разпределението на компетенциите за одобряване на подробни градоустройствени планове на територията на СНС. Видно от приложение № 3 към протокола – л.130 и сл. по д. № 7114/2014г., на председателите на ИК на ОБНС са предоставени и правомощията по чл.74 ППЗТСУ да одобряват кадастрални, застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикално планиране, квартално-застроителни и силуетни планове и други подробни планове за селата, кварталите В., Ч., К., С., Б., С., Ф., О., Т., И., Б., Г.. Предоставени са и други правомощия, изчерпателно посочени, които нямат отношения към предмета на настоящото дело, доколкото с оспорената Заповед № РД-09-129/21.05.1990г. на председателя на ИК на ОБНС „П.“ на основание чл.74, ал.1 ППЗТСУ, протокол 7, статия 20 от 09.05.1988г. на ИК на СНС и във връзка с Решение № К-5/19.06.1989г. на Комисията по земята при МС, е одобрен застроителен и регулационен план на [населено място].

Въз основа на така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът обосновава следните изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт и от лице, което е неин адресат.

Доколкото заповедта е оспорена с искане за обявяване на нейната нищожност, спазен е и срокът за обжалване, по арг. от чл.149, ал.5 АПК, съгласно която разпоредба административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Налице е и правен интерес от оспорването, обратно на възраженията, направени от ответника и заинтересованите страни.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013г. по тълк. д. № 1/2012г., ОСК на ВАС, при оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорващия следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. Съобразно чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. АПК е предвидил и установил изричен срок /чл.149, ал.1/, в който могат да бъдат оспорени административните актове. В ал.5 на същия текст, искането за прогласяване на нищожност на административните актове е определено от законодателя да е без ограничение във времето. Нормата е процесуална, от което следва, че допустимостта на оспорването се преценява към момента на подаването му.

Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен, пряк и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорващия или за които той поражда задължения. Съдебният процес е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка не би могло да бъде отказано на правоимащия да поиска от съда да прогласи нищожността на акт, който го уврежда или би го увредил. Особено след като законодателят не обвързва обявяването на нищожността на административен акт със срок.

С оспорената заповед, издадена от председателя на ИК на ОбНС „П.“, на основание чл.74, ал.1 ППЗТСУ е одобрен застроителен и регулационен план на [населено място]. Установи се от приетото по делото експертно заключение, че по силата на регулационния план от имота на жалбоподателя се отнема площ от 284 кв.м за [улица]-34 вкл.; 206 кв.м, които се придават към УПИ XII-71,72; 3 кв.м, които се придават към УПИ XI-72 и 12 кв.м, които се придават към УПИ X-72, всички от кв.112. Остатъкът от имота е урегулиран в УПИ IX-2233, собственост на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл.131, ал.1 ЗУТ, въвеждаща специфични изисквания досежно правото на оспорване, право на жалба срещу акта за одобряване на подробен устройствен план имат лицата – собственици и/или носители на ограничени вещни права и концесионерите според данните от имотния регистър, а до неговото въвеждане - по данни от кадастралния регистър, когато недвижимите имоти са непосредствено засегнати от предвижданията на плана. Случаите, в които законът приема, че един имот е непосредствено засегнат от предвижданията на подробния устройствен план са посочени изчерпателно в ал.2 на същата разпоредба. Според т.1 това са имотите - предмет на самия план; съседните имоти, когато с подробния устройствен план се създава свързано застрояване между тях и имот или

имоти, включени в обхвата на плана /т.2/; съседните имоти, включително имотите през улица, когато се допускат намалени разстояния /т.3/; съседните имоти, когато се променя предназначението на имота - предмет на плана /т.4/ и имотите, за които с предвижданията на плана се въвеждат ограничения в режима на застрояване и ползване.

От посоченото по-горе следва извода, че след като притежаваният от жалбоподателя ПИ с идентификатор от действащата кадастрална карта 44063.6214.4756 е предмет на плана, то той има качеството заинтересовано да го оспори лице по см. на чл.131, ал.2, т.1 вр. ал.1 ЗУТ – в този см. Определение № 7545/15.06.2017г. по адм.д. № 6408/2017г. по описа на ВАС. Налице е и основанието по т.4, доколкото вещото лице дава заключение, че спорната регулация е първа за имота, преди това теренът е представлявал земеделска земя. Ирелевантна в случая е разпоредбата на чл.110, ал.1 З. /отм./, предвиждаща, че недвижимите имоти (местата със сградите,стройките, съоръженията, трайните насаждения и другите подобрения в тях), придадени към парцели на други физически или юридически лица, се смятат за отчуждени от деня на влизане в сила на дворищнорегулационния план, тъй като ако актът, с който е одобрен планът е нищожен, то той не може да породи правно действие изначално, а предпоставка за възникване на отчуждителното действие е влизане в сила на дворищнорегулационния план – нищожните административни актове не пораждаат и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани - Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013г. по тълк. д. № 1/2012г., ОСК на ВАС.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че жалбата, с която е сезиран е допустима като подадена при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Разпоредбата на чл.74, ал.1 от отменения Правилник за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство, в редакцията, действаща към датата на издаване на оспорения акт – ДВ, бр.53 от 10 юли 1987г., предвижда, че застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове и други подробни планове за цялата територия на Столичния народен съвет с изключение на плановете, посочени в ал.1, т.1 на предходния член, се одобряват от председателя на изпълнителния комитет на Столичния народен съвет.

Установи се по делото, че с решение по Протокол № 7/09.05.1988г., статия 20 на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет /цитиран в основанията за издаване на оспорената заповед/, по т.1 са предоставени функциите на председателя на ИК на СНС в областта на Т. на главния архитект на С., съгласно приложение № 1, на главния инженер на С., съгласно приложение № 2 и на председателите на ИК на ОБНС, съгласно приложение № 3. С решение по т.2 е одобрено разпределението на компетенциите за одобряване на подробни градоустройствени планове на територията на СНС. Установи се от приложение № 3 към протокола – л.130 и сл. по д. № 7114/2014г., че на председателите на ИК на ОБНС са предоставени и правомощията по чл.74 ППЗТСУ да одобряват кадастрални, застроителни и

регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикално планиране, квартално-застроителни и силуетни планове и други подробни планове за селата, кварталите: В., Ч., К., С., Б., С., Ф., О., Т., И., Б., Г.. Изброяването е изчерпателно като сред посочените села и квартали не фигурира [населено място]. Оспорената заповед е издадена от председателя на ИК на ОБНС „П.“ – лице, което не е оправомощено за това, съответно при липса на материална компетентност, което обуславя извод за нищожност на акта в оспорената му част – в този см. е Решение № 8646/15.06.2012г. по адм. д. № 88/2012 г., II отд. на ВАС, с което е обявена нищожността на Заповед № РД-09-355/25.12.1989г. на председателя на ИК на ОБНС "П.". Този извод от своя страна обезпечава извод за основателност на жалбата. При констатирано основание по чл.146, т.1 АПК, обсъждането на останалите доводи на страните е безпредметно.

При този изход на спора на жалбоподателя на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъдат присъдени направените по производството разноски. Такива са поискани и доказани в размер на 3560 лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на М. Д. Д. нищожността на Заповед № РД-09-129/21.05.1990г. на председателя на ИК на ОБНС „П.“ в частта, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв.112улица – тупик по о.т.32 – о.т.33 – о.т.34, УПИ XII-71,72, УПИ XI-72 и УПИ X-72, кв.112 по плана на [населено място].

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. Д. Д. сумата в размер на 3560 /три хиляди петстотин и шестдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: